
Szakács Eszter

HOLT NYELVEN

Többször felkelt a hold,
s újra elmúlt az éjszaka.
Amikor elindultak, azt
hitték, nem érnek már oda.

Nem értették, miért,
mégis, halottak voltak,
és holt nyelven kérdezték,
hová jutnak a holtak.

Vissza kinek adják majd
a szívet és a lelket?
A fülledt éjszakában
valakik halkán felnevettek.

Bár nagy volt a sötét,
látták az életvonalat,
ahogy túlfutja a tenyért,
és messze előreszalad.

Aztán a fájdalom.
Éppen aludtak egyet,
mikor átjött az álmukon
mindenki, akit csak szerettek.

Sírtak-ríttak, hiába
kéreltek angyalt, istent,
azt mondták, ne nézzenek hátra,
de vinniük kell mindent.

Elismételték sorban
(fent az öröklét csillaga),
hogy aki most velük van,
az nem lesz egyedül soha.

Ott van a világ vége
mindig, ahova mennek.
Nem tudni még, halál vagy élet
bizonyul nehezebbnek.

Így fognak ők az égbe menni,
mert az égben nincs semmi,
s amit megtanulnak, az anyyi:
hogyan kell a semmiben lakni.

Mesterházi Mónika

A LÉLEK ÁLLAPOTA ÁLMÁBAN

és hanyatt feküdtem az utcafűben
és azt éreztem csak hogy süt a nap
és nemsokára tél lesz nem lehet
a fűben feküdni a ház előtt

én voltam a férfi a megállóban
még nem volt este bár sötétedett
álltam mint saját magam senki apja
senkije negyven ötven évesen

a testemből kiléptem éjszaka
könnyű nagy léptekkel a kulcslukig
a lépcsőház sötét volt mégse féltem
friss levegő áradt be az ablakon

A FERDE ÚT

Hogy is van ez a ferde út
Félálomban a fény felé
Hol jártam én itt mért is megyek arra
Fejet lehúzó súllyal fekvé itt
A ferde úton fényes ház van
Az út odavisz
Ahol hiányzik egy csipesz
Félkör alakban lóg a függöny
A hold benéz